

[Ministeren for skatter og afgifter]

tidligere har haft lejlighed til at kommentere. At der ikke er enighed mellem os, fremgår også af den tidligere førte drøftelse.

Jeg skal kun sige, at regeringen ikke kan tiltræde de ændringsforslag, som er stillet under nr. 1, nr. 5 og nr. 7. Det ændringsforslag, der er stillet under nr. 4, kan regeringen heller ikke tiltræde. Dette ændringsforslag viser i øvrigt meget tydeligt, at forslagsstillerne ikke lægger særlig megen vægt på, hvor kompliceret lovgivningen faktisk bliver, når man stiller ændringsforslag af den karakter og ikke lægger vægt på, hvilke særlige administrative problemer sådan et forslag rejser, og vel heller ikke på alle de klageproblemer, som knytter sig til det. Det afdækker måske også lidt af hulheden i den argumentation, der på anden vis er blevet fremført om dette forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 55 stemte for, 86 imod.

Ændringsforslag nr. 2
vedtoges uden afstemning.

Underændringsforslag nr. 4
forkastedes, idet 60 stemte for, 89 imod.

Ændringsforslag nr. 3
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 7 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 1 og 5.

Ændringsforslag nr. 8, § 1 med de foretagne ændringer og § 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af afskrivningsloven.

[Af Anders Poulsen (V) og Keld Andersen (KF) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 119. Fremsat 8/2 80).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):**

Efter de gældende regler kan der i anskaffelsesåret kun afskrives på halvdelen af anskaffelsessummen for maskiner, inventar o. lign. driftsmidler, der er anskaffet i sidste halvdel af indkomståret.

Nu foreslår venstre og det konservative folkeparti, at denne såkaldte halvårsbegrænsning ophæves. Den blev indført fra og med 1968 bl.a. på baggrund af en diskussion om utilsigtet anvendelse af afskrivningsreglerne. I diskussionen blev det anført, at mange af de anskaffelser, der blev foretaget i den sidste tid før udløbet af et indkomstår, ikke kunne antages at være udelukkende driftsmæssigt begrundede. Det drejede sig ofte om anskaffelser, som en skatteyder foretog af skattemæssige hensyn, når han sidst på året konstaterede, at han ellers ville få en høj skattepligtig indkomst.

Efter min opfattelse må reglen også anses for velbegrundet i tilfælde, hvor anskaffelser i den sidste del af året hovedsagelig er begrundet i rimelige driftsmæssige hensyn. Hvis vi ikke havde halvårsbegrænsningen, ville førsteårsafskrivninger nemlig komme til at stå i misforhold til det begrænsede slid inden for den ret korte besiddelsestid. Hvis halvårsbegrænsningen afskaffes, vil det medføre et

[Ministeren for skatter og afgifter]

provenutab for det offentlige, der rent skønsmæssigt kan anslås til ca. 700 mill. kr. i 1980.

Jeg må derfor på regeringens vegne meddele, at vi ikke kan gå ind for forslaget om at afskaffe halvårsbegrænsningen.

Hvis anskaffelsessummen for en personbil er over 65.000 kr., bestemmer afskrivningsloven, at der ikke kan afskrives på det overskydende beløb; reglen gælder også for visse varebiler. Efter lovforslaget skal grænsen på 65.000 kr. forhøjes til 90.000 kr., dvs. med ca. 40 pct.

Reglerne om afskrivning på de nævnte biler stammer fra 1965 og er senere blevet ændret flere gange. Ved den seneste ændring, i 1976, blev overgrænsen forhøjet fra 40.000 kr. til de nuværende 65.000 kr. Man har altså fra tid til anden justeret beløbsgrænsen under hensyn til prisudviklingen. Men efter mit skøn er tiden ikke inde til en ny justering som den, der her foreslås. Det er stadig muligt at anskaffe rimelige og fornuftige biler inden for 65.000 kr.s grænsen, og i den nuværende situation mener jeg ikke det kan være hensigtsmæssigt at indføre skattemæssige lempelser for investeringer i biler. Jeg må også lægge vægt på, at en gennemførelse af forslaget vil give et provenutab, der kan anslås til at blive ca. 25 mill. kr. i 1980, stigende til ca. 70 mill. kr. i løbet af en årrække.

Jeg må altså afvise det foreliggende lovforslag.

Camre (S):

Ministeren for skatter og afgifter har allerede i vidt omfang kommenteret det foreliggende lovforslag. Jeg skal kun gøre den bemærkning, at det er min opfattelse, at de fleste erhvervsvirksomheder nu om stunder planlægger deres investeringer ret omfattende og grundigt, og at der derfor som hovedregel er mulighed for at foretage disse investeringer allerede i første halvdel af et skatteår og dermed altså få fuld afskrivning på dem.

Baggrunden for, at man i sin tid indførte den særlige halvering af afskrivningsprocenten for investeringer foretaget i sidste halvdel af skatteåret, var jo netop den, at man ville undgå, at der opstod en skattetænkning, kan man vel sige, omkring investeringerne, som kunne føre til, at der af skattemæssige grunde foretoges investeringer, som var mindre velbegrundede, mindre lønsomme.

Hvad angår den anden halvdel af forslaget, spørgsmålet om at hæve grænsen for afskrivning på motorkøretøjer, der anskaffes med erhvervmæssigt formål, fra 65.000 til 90.000 kr., må man vel nok sige, at tendensen i den nuværende energimæssige situation i dette land går i retning af at anskaffe mindre køretøjer, fordi de alt andet lige er mere energibesparende, eller man skulle måske sige mindre energiforbrugende, end de større, og vi finder derfor ikke, at der i øjeblikket er et behov for at ændre på denne grænse for afskrivninger.

Jeg kan altså ikke på den socialdemokratiske gruppes vegne tilsige nogen positiv stilling til det foreliggende lovforslag.

Gammelgaard (KF):

En af de måder, hvorpå regeringen foretager angreb på dansk erhvervsliv, er den usikkerhed, som vore virksomheder udsættes for. Da regeringen i sin decemberpakke 1979 ophævede investeringsfradraget ved inventaranskaffelser med virkning pr. 31. december 1979 på trods af den eksisterende aftale om investeringsfradragets virkning mindst til 31. december 1980, blev der på uheldig måde grebet ind i erhvervsvirksomhedernes investeringsplanlægning, og det er som en kompensation for dette indgreb, man skal se det foreliggende forslag.

Jeg skal ikke gå ind i tekniske detaljer, men blot sige, at det er det konservative folkepartis opfattelse, at der her i landet skal føres en anden økonomisk politik end den, som folketingsflertallet i øjeblikket står for. Vi skal have offentlige besparelser, der på længere sigt kan føre til skattelettelser. Vi skal have forøget den private opsparing, og vi skal sidst, men ikke mindst føre en aktiv erhvervs politik – det vil sige, at vi skal have ophævet de erhvervs- og samfundsskadelige love, som et flertal vedtog i december – og vi skal have forbedret erhvervslivets udviklingsmuligheder.

I den anledning er der i høj grad grund til at forbedre afskrivningsmulighederne, og derfor har vi fremsat dette lovforslag sammen med venstre, og vi opfordrer til, at man støtter det.

Glistrup (FP):

[Glistrup]

Gang på gang betones det fra alle sider, at det er uhyre vigtigt, at vor skattelovgivning bliver forståelig, oversigtlig og sådan, at man ikke hele tiden skal blade i den tykke blå bog, som Juristforbundet udsender en gang om året, for at finde frem til, hvilke regler der i grunden gælder for borgerne. Når det så kommer til stykket og man skal til at behandle sagerne her i folketinget, får man altså præcis den modsatte indstilling, som vi har hørt her af ministeren og hr. Camre. Det er ærlig talt bedrøveligt at opleve, for det, vi taler om her, er i virkeligheden blot nogle sagligt meget dårligt funderede krøller, der er lagt på vor afskrivningslovgivning med de grundlæggende bestemmelser, som den blev gennemført med i 1957. Engang nede i 1960'erne i VKRs mørke dage fandt man frem til, at man skulle gøre tingene noget mere indviklet, uden at der var nogen som helst fornuftig grund til at indføre særregler. Dette gælder begge de felter, som det foreliggende lovforslag omhandler.

For det første er der regelen om, at man pludselig skal til at behandle en maskine anderledes, hvis den er anskaffet den 10. juli, end hvis den er anskaffet den 10. juni. Det er der ikke nogen som helst fornuft i at bebyrde lovgivningen med. Jeg hørte nok ministeren komme med to argumenter for, at det skulle være fornuftigt, men det var nu pseudoargumenter. For det første sagde ministeren, at det ville koste det offentlige 700 mill. i provenutab at gennemføre dette forslag, men han sagde også, at det ville koste 700 mill. i 1980, og det var nok det sidste, vi skal sætte den tykke streg under, for det, det betyder, er, at nogle fradrag vil blive flyttet fra et senere år til et tidligere år.

Dette er jo ikke et forslag om at forøge de samlede fradrag, men bare om, hvorvidt man kan gennemføre afskrivninger på en teknisk nogenlunde fornuftig måde uden at skulle have alverdens bebyrdelser af lovteksten og af kontrolarbejdet i det daglige, krøller på regnskabsaflæggelser og ligningsarbejde osv., og det er væsentlig mere værd, end om der skal flyttes 700 mill. fra beskatning det ene år til beskatning det andet år.

Det andet, ministeren sagde, var en genopvækkelse af spørgelserne fra før 1957 med, om der nu havde været et sådant slid på aktivitet, at det kunne begrunde, at der skete fuld afskrivning på det, der blev anskaffet

den 10. juni, men kun halv afskrivning på det, der blev anskaffet den 10. juli. Ja men hele denne slidbetragtning er jo noget, som man for længst har opgivet inden for afskrivningslovgivningen, fordi det simpelt hen ikke lader sig administrere. Derfor ligner det ikke noget, at ministeren, fordi han er i bekneb med argumenter over for et oppositionsforslag, trækker denne for længst afdøde krikke frem fra kirkegården dér, hvor den burde hvile adskillige meter under mulde.

Den anden del af det foreliggende forslag er også en af de mange fejl, der kan læses på VKR-regeringens synderegister, nemlig at den fandt på, at nogle bestemte erhvervs-mæssige maskiner, nemlig dem, der er indrettet som et karrosseri med fire gummihjul, der opfylder forskellige tekniske krav, som man kan læse om i færdselslovgivningen, altså kort sagt personbiler, pludselig skulle afskrives på en anden måde end andre maskiner, der bruges erhvervs-mæssigt. Det er selvfølgelig aldeles horribelt, at f. eks. den handelsrejsende, som har brug for en stor og rummelig vogn, som han skal opholde sig i i hundredvis af timer i løbet af året, og hvori han skal medføre sin kollektion, skal behandles anderledes med hensyn til sit erhvervsinstrument end dem, der har et erhvervsinstrument, som består i en drejebænk, eller hvad der nu ellers kunne være af tekniske ting. Derfor var der al mulig grund til at gå radikalt til værks og simpelt hen få slettet denne særlige afskrivningsbegrænsning og ikke handle så uradikalt, som venstre og de konservative gør med dette forslag, hvor man kun går det skridt frem, at man regulerer beløbsgrænsen fra 65.000 kr. til 90.000 kr., men i princippet bliver stående ved hele denne syge misundelsesbetragtning, som ligger bag dette stykke praktiske VKR-arbejde. Men selvfølgelig er 90.000 kr. da bedre end 65.000 kr., og derfor vil vi også stemme ja til denne del af lovforslaget.

Rahbæk Møller (SF):

Forslaget om at ændre afskrivningssatsen for driftsmidler, der er købt i anden halvdel af året, er et udtryk for forsøg på at anvende afskrivningsloven til maskeret statsstøtte i stedet for det, den er beregnet til, nemlig at kompensere for den faktiske nedslidning.

[Rahbæk Møller]

SF har tidligere udtrykt sin modstand mod den slags ordninger og vil også gå imod dette forslag. Vi kan heller ikke tilslutte os forslaget om at hæve maksimumsgrænsen for afskrivning på biler. Vi mener, det vil indeholde en stimulans til at anskaffe større biler, og det kan vi ikke gå ind for.

Aase Olesen (RV):

I bemærkningerne til venstres og de konservatives lovforslag står der:

»Som en kompensation for dette indgreb og af hensyn til det samfundsgavnlig i, at virksomhederne fortsat bevarer investeringsviljen, foreslås herved . . .« osv.

Og så kommer forslaget om ændring af afskrivningsreglerne.

Jeg kan generelt først sige, at eftersom vi stemte for de stramninger i december, går vi naturligvis ikke ind på at kompensere dem i marts, og derfor må vi afvise forslaget.

I øvrigt undrer det mig lidt, at venstre og de konservative fremsætter dette forslag, al den stund den halvårsregel, man her vil have afskaffet, blev indført under VKR-regeringen under finansminister Poul Møller.

Videre står der i bemærkningerne:

»... Også på grund af det u hensigtsmæssige ved den måde at medvirke til forstyrrelser i den normale investeringsrytme foreslås »halvårsreglen« ophævet.«

Nu er lykken jo at vide, hvad der er normalt, men jeg kan altså ikke begribe, at det skulle være mere forstyrrende at fordele investeringsrytmen på to end på én dato. Jeg synes simpelt hen ikke, at venstres ordførers bemærkninger her overhovedet hænger logisk sammen.

Endelig vil jeg for det tredje sige, at vi siger nej til forslaget om at ændre beløbsgrænserne for afskrivninger for personbiler. Der er givet begrundelser allerede af tidligere ordførere; vores er først og fremmest energimæssige.

Men når det er sagt, vil jeg gerne sige til venstre, at vi er parat til at diskutere erhvervspolitik, også om de regler, vi i dag anvender for afskrivning, er rimelige, men vi mener ikke, at dette forslag er gavnligt.

Arne Melchior (CD):

Fru Aase Olesen citerede her, at lykken er at vide, hvad der er normalt. Jeg er i stand

til at oplyse fru Aase Olesen, hvis hun skulle være i tvivl om, at citatet stammer fra Inge og Sten Hegeler, som dog senere gav det en tilføjelse, nemlig »og det normale har vide grænser«. Det skal man vel mærke sig. Det er meget vigtigt for en lovgiver at indrette loven sådan, at flest muligt, f. eks. både fru Aase Olesen og jeg, kan være inden for den, og hvad der er normalt er altså ikke en meget afgrænset, firkantet kasse, men noget, der er så elastisk, at flest muligt af os kan være her, og også så elastisk, at det kan laves om, når man bliver klogere, og jeg synes, det er klogt af venstre og konservative at fremsætte dette forslag.

Om dets første del vil jeg gerne sige, at det ikke er en begunstigelse af erhvervslivet, hvis det følges – det er det også, men det er kun en del af det. Det vil tjene til en fornuftigere investeringsmåde – jeg tror, man i bemærkningerne benytter udtrykket »investerings-takt« – for dette at regne med halvårsintervallet gør visse dispositioner, skal vi sige mindre saglige, indkøbene mindre velovervejede, end de kunne og burde være. Vi regner jo næsten på alle andre tilsvarende økonomiske områder med helårsintervaller, og derfor finder CD, at det er både berettiget og fornuftigt også at gøre det i denne sammenhæng.

Hvad angår forslagens anden del, nemlig den om biler, nævner man i bemærkningerne, at dette forslag sidst har været fremme og behandlet i dette ting i 1979. Man plejer faktisk til hinandens oplysning at meddele, hvornår i det pågældende folketingsår og under hvilket nummer. Nu falder det sig sådan, at da forslaget sidst, altså i 1979, var til behandling her, var det faktisk CD, der havde fremsat det.

Jeg er i stand til at oplyse forslagsstillerne – nå, men de ved det jo godt i forvejen, men så alle andre da i dette ting – om, at lovforslaget i fjor hed lovforslag nr. L 92, blad nr. 238, og det er identisk med anden del af venstres og de konservatives forslag i dag. Heraf følger, at vi naturligvis helt ud kan støtte det. Vi havde oplyst i radioen, at vi ville genfremsætte det i år, men det giver ikke nogen prioritet: da vi afleverede det i sekretariatet, var det to dage tidligere indleveret af disse søsterpartier fra firkløveret, og vi hilser da kun med glæde, at de kom først.

[Arne Melchior]

Når socialdemokratiets ordfører her siger, at der er en tendens – og en nødvendig tendens – til mindre biler af energibesparelsmæssige grunde, er dette fuldstændig korrekt, når det drejer sig om hr. Camre og mig, men det kan sandelig ikke være korrekt, at det arbejdsværktøj, som erhvervslivet skal bruge, ikke skal være det mest hensigtsmæssige, og da erhvervsvirksomhederne i deres store flertal har mange gode grunde til at være omkostningsbevidste, er der ingen grund til at antage, at de vil anskaffe større biler, end behovet tilsiger. Men den person, som skal køre 65.000 eller 75.000 km om året og altså faktisk bruger bilen på samme måde, som folketingets medlemmer bruger toget, hvor vi som bekendt kører på første klasse – og med fuld ret og rimelighed – bør vi også have forståelse for, at folk, der skal køre landevejene flade året igennem som et led i deres arbejde, har brug for at sidde mere komfortabelt end den, der kører søndagsturen alene. Hvortil kommer det, som jeg tror hr. Glistrup nævnte, nemlig at kollektioner, værktøj og andre ting nu engang fylder mere end et menneske, selv når der er børn med.

Derfor er dette forslag både erhvervsmæssigt og nationaløkonomisk fuldstændig berettiget. Vi kan tilsige vor fulde støtte til begge dets dele.

Arne Bjerregaard (KrF):

Halvårsbegrænsning i afskrivningsloven kan næppe begrundes ud fra nogen større retfærdighedstænkning, og når ministeren her nævner et beløb på 700 mill. kr. som det antagelige provenutab, er det næppe korrekt, set i sammenhængen i alt fald – for et enkelt år er det muligt. Men det eneste, der sker ved denne ændring, er stort set, at indkøbene ændrer sig, således at man måske får et mere hensigtsmæssigt og naturligt forløb af investeringer. Og som vi har sagt i mange år, vil vi også sige her, at vi finder det ikke nødvendigt at have denne halvårsbegrænsning; derfor er vi positive over for dette forslag.

Med hensyn til den anden del af forslaget, om en forhøjelse fra de 65.000 kr. til de 90.000 kr., kan man selvfølgelig ikke undlade at erindre sig selv og andre om – hvis jeg da ellers ikke husker forkert – at venstres egen skatteminister for ca. 3/4 år siden afviste det som utidigt, fordi det ikke var økonomisk

forvarligt i den givne situation. Men sådan er der jo så meget, og selvfølgelig kan den politiske opfattelse hurtigt ændre sig, det ser vi jo. Vi må da også sige, at vi har aldrig modsat os en rimelig forhøjelse på dette område. Man kan diskutere, om det er den rette talstørrelse, man har fundet frem til, men vi vil da gerne være med til en rimelig forhøjelse på dette område, og derfor vil vi arbejde positivt i udvalget med dette forslag, selvfølgelig med det klare ønske også at få forslaget vedtaget.

Flygaard (DR):

Retsforbundet deler ikke den opfattelse, der kommer til udtryk i bemærkningerne, at dette har en vis relation til decemberlovene. Vi vil gerne have lov til at anlægge en selvstændig betragtning omkring dette lovforslag, nr. L 119. Vi synes, der for så vidt kan være noget naturligt i, at den enkelte afskrivningsperiode er sammenfaldende med regnskabsåret, og den provenumæssige problematik mener vi trods alt er til at overse. Jeg vil gerne give udtryk for, at vi ser med velvilje på den del af forslaget.

For så vidt angår spørgsmålet om at forhøje afskrivningsgrundlaget for biler fra 65.000 kr. til 90.000 kr., skal man jo være opmærksom på, at det kun drejer sig om biler, der udelukkende benyttes erhvervsmæssigt. Jeg har lidt svært ved at se, at der er den helt store energipolitiske problematik i det. Jeg tror for så vidt ikke, at erhvervslivet gennemgående vil købe andre biler af den grund. Spørgsmålet er egentlig mere, i hvilket omfang man skal have lov til at trække erhvervsmæssige udgifter fra. Af disse sidste bemærkninger vil man kunne forstå, at vi også er velvilligt stemt over for den anden del af lovforslaget, og vi vil gerne i det hele taget se velvilligt på forslaget i udvalget.

Anders Poulsen (V):

Det fremsatte lovforslag om ændring af afskrivningsloven skal ses i lyset af, at jeg tror, at næsten alle i befolkningen nu erkender, at det er nødvendigt, at erhvervslivet i dette land kan arbejde under skattebestemmelser, der, skal vi sige ikke spænder ben for initiativ og investeringslyst. Med hensyn til produktion, eksport og beskæftigelse er det nødvendigt, at folketinget tilrettelægger lov-

[Anders Poulsen]

givningen sådan, at virksomhedernes drift tilgodeses mest muligt. I den forbindelse vil jeg godt nævne, at det burde være klart for alle, at skattemæssige afskrivninger intet har med statstilskud at gøre, som hr. Rahbæk Møller var inde på. Det er klart et fradrag for en forringelse af disse driftsmidler, det er en klar driftsomkostning.

Afskrivningslovens bestemmelser må ikke genere virksomhedernes investeringsplanlægning, og det er jo netop, hvad halvårsreglen, skattemæssig afskrivning på redskaber og maskiner, gør. Jeg vil godt i den forbindelse sige til ministeren for skatter og afgifter, at jeg forstår egentlig ikke ministerens argumentation, som går på opretholdelse af netop denne tidsmæssige forskydning, som ligger i de nugældende regler. Det er en tidsmæssig forskydning, der griber stærkt ind i investeringsplanlægningen og virker stærkt forstyrrende i erhvervsvirksomhederne. Jeg kan ikke se det rimelige i ministerens argumenter for at opretholde denne tidsforskydning.

Så taler ministeren om et vist misbrug i den forbindelse. Jeg vil gerne sige til ministeren: i denne relation er det altså virksomhederne, der misbruges, hr. minister. Jeg vil godt spørge ministeren direkte: hvad er det for et misbrug, ministeren taler om? Kan vi ikke få nogle eksempler på misbrug i denne forbindelse?

Jeg vil også godt i forbindelse med dette nævne, at en ophævelse af halvårsreglen i virkeligheden kun vil betyde uhyre lidt hvad angår skatteprovenu, hvis vi ser dette over blot en lidt længere periode. Ja, hvis vi indregner den merværdi, samfundet vil få ved at fjerne investeringsforstyrrelserne i erhvervsvirksomhederne, er der ikke tvivl om, at der endda er tale om et positivt provenu for samfundet. Der er her tale om et område, hvor vi kan smidiggøre og lette forholdene for erhvervslivet, i virkeligheden uden at det koster staten penge.

Jeg vil derefter gerne takke de ordførere, der har udtalt sig positivt om lovforslaget. Fru Aase Olesen kunne ikke forstå, hvorfor halvårsreglen virkede så upraktisk. Det er såmænd meget let at forstå. Vi kan tage et meget let eksempel og tænke os en erhvervsvirksomhed, der i sidste halvår af sin indkomstperiode sælger f. eks. for 60.000 kr. og i sidste halvår af indkomstperioden tillige køber for 100.000 kr.; der er altså tale om et

bytte med en byttesum på 40.000 kr. Desværre er det sådan, at hele salgssummen skal fragå saldo værdien, hvorimod kun 50 pct. af købesummen kan tilskrives saldo værdien. Afskrivningsgrundlaget forringes altså i denne situation med 10.000 kr. for den pågældende erhvervsvirksomhed. Det er blot et af eksemplerne på, hvor upraktisk denne halvårsregel er at arbejde med.

Den sidste del af forslaget § 1, nr. 2, vedrører § 6 A. Vi mener, at beløbet på 65.000 kr., som jo nu er fastsat som overgrænse for den anskaffelse sum for personbiler og visse varebiler, hvorpå der kan foretages skattemæssig afskrivning, er tiden løbet fra. Det må være rimeligt at regulere disse 65.000 kr., og da foreslår vi størrelsesordenen 90.000 kr.

Jeg vil gerne i den forbindelse sige til hr. Arne Melchior, at der skal såmænd ikke være tvivl om, at vi har set tilbage på det forslag, centrum-demokraterne stillede; det er egentlig inspirationen til forslaget, og det er såmænd også derfra, vi har hentet beløbsgrænsen 90.000 kr. Der kunne måske være ting, der talte for, at denne beløbsgrænse endda blev reguleret noget højere op end til disse 90.000 kr., men vi har ment, at det var rigtigt at holde ved de 90.000 kr.

Jeg vil godt takke de partier, der har givet tilslutning også til denne ændring, og det gælder fremskridtspartiet, hr. Glistrup, det gælder centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti og retsforbundet. Desværre mente ministeren heller ikke, at han kunne støtte denne ændring, og han anførte i den forbindelse, at det fortsat lod sig gøre at anskaffe rimelige biler til 65.000 kr. Jeg ville nu gerne have svar fra ministeren på, hvad det er for biler, ministeren tænker på her. Det er, tror jeg, fuldstændig udelukket at anskaffe rimelige bilstørrelser til den her nævnte anvendelse til 65.000 kr. i dag. Det lader sig slet og ret ikke gøre. Jeg vil godt have eksempler på dette fra ministerens side.

Sluttelig skal jeg anbefale forslaget til en velvillig behandling under udvalgsarbejdet, og jeg håber også, at vi under dette udvalgsarbejde vil formå de partier, der ikke har kunnet give tilslutning her ved førstebehandlingen, til at gå positivt ind i dette udvalgsarbejde.

Ministerens for skatter og afgifter (Hjortnæs):

[Ministeren for skatter og afgifter]

Hr. Anders Poulsen stillede mig først det spørgsmål, om jeg kunne konkretisere mine bemærkninger om, at der var foregået en vis form for misbrug. Jeg sagde i mit oplæg, at diskussionen, sidste gang man behandlede denne sag, viste, at der meget ofte fandt indkøb sted i de allerseneste måneder af det pågældende indkomstår, og der var da ikke nogen som helst dengang, der var i tvivl om, at når disse indkøb fandt sted, var det, fordi man ud fra nogle regnskabsmæssige analyser havde fundet frem til, at det faktisk godt kunne betale sig at fremme indkøb. Der var altså ikke driftsmæssigt noget egentligt behov, men man fandt ud fra nogle regnskabsmæssige analyser, at det kunne være hensigtsmæssigt. Det var baggrunden for, at man indførte halvårsreglen, og jeg er egentlig overrasket over, at hr. Anders Poulsen ikke ville erkende, at det var de faktiske kendsgerninger, de faktiske forhold.

Så er jeg selvfølgelig ikke så overrasket over, at hr. Anders Poulsen nu ser bort fra det provenumæssige. Det koster i virkeligheden ikke noget, siger hr. Anders Poulsen. Ja, det koster i hvert fald 700 mill. kr. i 1980, og hvis man lægger vægt på den argumentation, der blev fremført i debatten, sidst den var fremme, at der foretages opkøb af rent skattemæssige grunde og ikke ud fra nogle driftsmæssige vurderinger, er der også en betalingsmæssig effekt i dette af negativ karakter.

Men det viser jo altså også det interessante, at hr. Anders Poulsen og partiet venstre i den ene situation kan argumentere for kraftige nedskæringer på de offentlige budgetter, mens man i andre relationer ser stort på provenutab på 700 mill. kr. i et indkomstår, hvor der også skal foregå ganske kraftige opbremsninger i udgifterne på de offentlige budgetter.

Jeg ved ikke, hvordan hr. Anders Poulsen ville være i stand til at opnå den målsætning, som han og hans parti var enige med socialdemokratiet om, hvis han i 1980 er parat til at bruge 700 mill. kr.s provenutab på netop dette – og i øvrigt med den negative virkning, det utvivlsomt har også i andre relationer.

Og med hensyn til den anden del af forslaget er vi jo i den samme situation. Her er dog et reelt provenutab på 25 mill. kr., hvis man skulle forhøje grænsen så meget, som hr. Anders Poulsen mener. Nu fortalte hr.

Anders Poulsen, at han var blevet inspireret af det, som hr. Arne Melchior og CD havde fremsat forslag om for et stykke tid siden. Men det havde måske været mere nyttigt og mere ansvarligt, hvis hr. Anders Poulsen havde ladet sig inspirere af den argumentation, som den tidligere skatte- og afgiftsminister fremkom med netop ved den lejlighed, hvor han også tillagde det ganske væsentlig betydning, at der forelå et egentligt provenutab, og at tiden ikke var inde til at acceptere et provenutab. Jeg tror, at den situation fortsat består.

Glistrup (FP):

Ministeren undlod at svare på hr. Anders Poulsens spørgsmål om, hvordan man får en bil til 65.000 kr., som kan være passende til de ting, der er nævnt her, og så må jeg jo gøre det for ham. Det er da meget let. Man køber bare, som når man køber ministerbiler, uden registreringsafgift, uden told og uden moms, så kan man virkelig få en bil til 65.000 kr., som man kan bruge i sit erhverv, og som er nogenlunde anstændig og brugelig. Men for dem, der ikke er undergivet de særlige regler, der gælder for ministre, må man jo indrømme, at hr. Anders Poulsen har ret i, at det kan være nok så besværligt.

Så vil jeg da gerne forsøge yderligere at være privatmanuduktør for fru Aase Olesen, der kraftigt fremhævede, at hun ikke kunne se nogen logisk sammenhæng i forslaget med hensyn til, om der skal være kontrol én eller to gange om året. Det, som den nuværende ordning indebærer, er jo, at man skal kontrollere, både hvad der er erhvervet før den 1. juli, og hvad der er erhvervet før den 1. januar. Hver gang man inkorporerer en ny kontrolmekanisme i skattelovgivningen, gør man administrationen mere besværlig, og derfor er der altså gode, saglige administrationsbesparelsesmæssige grunde, som er logisk sammenhængende i den del af forslaget, som vedrører, at der kun skal være én opgørelse om året.

Jeg ville også meget gerne, hvis jeg havde pædagogevner, belære hr. Rahbæk Møller, men dér tror jeg nok jeg må give op, for det er jo i den grad grundfæstet i socialistisk folkeparti, at man skal bruge skattelovgivningen til at stimulere til at købe mindre personbiler eller andre ting. Skattelovgivningen skal hol-

[Glistrup]

de sig væk fra at forsøge med den slags amatørfilosofier at stimulere til det ene eller det andet erhvervsmønster, som man mere eller mindre spekulativt i partiværelserne her bag Christiansborgs tykke mure kan finde frem til via indkomstskattelovgivningen skulle kunne få erhvervslivet ind i en tilværelse, et handlingsmønster, som man synes om fra politikernes side. Det skal vi lade være med. Noget af det, der har ødelagt vor indkomstskattelovgivning, er, at vi i den grad har overbroderet den med forsøg på på den måde at tilgodese det ene mere eller mindre tvivlsomme formål efter det andet, og derfor håber jeg, at hr. Rahbæk Møller både vedrørende de bagateller, som nærværende forslag drejer sig om, og vedrørende skattelovgivningen i øvrigt vil kunne finde ud af, at det faktisk er at kaste grus i maskineriet at komme med den slags betragtninger om, at indkomstskattesystemet skal bruges til alle de mange forskellige formål, for det er det slet ikke egnet til.

Aase Olesen (RV):

Allerførst vil jeg sige til hr. Glistrup, at hvis man kalder det helt uoverkommelig og unødigt kontrol, at erhvervsdrivende skal gøre rede for, om en anskaffelse er sket det ene halvår eller det andet halvår, så melder jeg pas. Hvis det er unødigt kontrol, at man skulle kunne gøre rede for, hvornår tingene er anskaffet, o.k., så diskuterer vi ikke ud fra samme leksikon.

Egentlig bad jeg bare om ordet for at sige til hr. Anders Poulsen, at det er ikke fair at pådutte folk meninger, de ikke har givet udtryk for. Jeg har ikke sagt, at jeg ikke kunne forstå, hvordan halvårsreglen virkede. Det ved jeg udmærket godt. Det, jeg påpegede, var, at det ikke var logisk, det der stod i bemærkningerne til lovforslaget, nemlig at dette forslag skulle medvirke til at gribe mindre forstyrrende ind i den normale investeringsrytme. Det var det, jeg sagde, og det har ikke noget at gøre med, at jeg ikke forstår det.

Som skatteministeren allerede har gjort opmærksom på, var den gamle regel netop medvirkende til, at alle investeringer faldt i slutningen af året, og det var ikke hensigtsmæssigt. Så kan man gøre sig til talsmand for, at erhvervslivet skal have nogle flere millioner kroner, og at det skal ske på denne

måde, men det er vi uenige om. Det var blot ikke det andet, jeg sagde.

Så vil jeg gerne til sidst sige et par bemærkninger om saldo værdierne. Jeg sagde udtrykkelig i slutningen af mit første indlæg, at vi var parate til at se på, om afskrivningsreglerne var rimeligt indrettet, men det er jo ikke det, man vil røre ved her. Her rører man ved et eller andet lille symptom, som har andre skadelige virkninger, hvis det blev gennemført.

Anders Poulsen (V):

Ministeren var nu inde på, at der tidligere, inden vi indførte halvårsreglen, skete en lang række fremskyndelser af indkøb, men det er jo ikke misbrug, hr. minister. Det, jeg efterlyste, var ministerens eksempler på misbrug. Jeg må forstå det på den måde, at ministeren ikke har eksempler på misbrug. Ministeren gjorde sig til talsmand for i sit første indlæg, at der fandtes en lang række eksempler på misbrug. Ministeren har ikke nævnt sådanne misbrugseksempler, må jeg konstatere.

Så må jeg nok sige, at noget af det, der virkelig betyder meget for erhvervsvirksomheder, er, at der er ro i investeringsplanlægningen, og det er ganske oplagt og også indrømmet af ministeren, at halvårsreglen ikke medvirker til ro i investeringsplanlægningen. Den tidsmæssige forskydning, som ministeren nævnte, er jo netop et udtryk for, at der ikke er denne ro i investeringsplanlægningen, som betyder så meget.

Ministeren forstod så ikke, hvordan det kunne hænge sammen med kraftige nedskæringer på de offentlige budgetter og det her fremsatte forslag om ændring af afskrivningslovens bestemmelser. Det kan meget vel hænge sammen, hr. minister, det hænger endda udmærket sammen. Der er en ganske naturlig sammenhæng på den måde, at når man forbedrer investeringsklimaet i erhvervsvirksomhederne, når man fremmer incitamentet netop til investeringer, så gavner man den fremtidige produktion, og deri er jo højt op den økonomiske sammenhæng. Der er derimod, vil jeg mene, ingen økonomisk sammenhæng i at sige: vi tager afstand fra at forbedre dette investeringsklima og dermed den fremtidige produktion, eksportindtægter og beskæftigelse, og det er jo egentlig det,

[Anders Poulsen]

ministeren gør, når han tager afstand fra det foreliggende forslag.

Til fru Aase Olesen vil jeg blot sige, at investeringsrytmen er det, dette forslag primært sigter imod. Der er ikke de store omvæltninger i det. Vi ønsker blot at få bragt ro i investeringsrytmen, det er det, dette forslag drejer sig om, og jeg forstod fru Aase Olesens bemærkninger her i anden omgang på den måde, at dette ville også fru Aase Olesen se positivt på under udvalgsarbejdet. Det glæder mig.

Rahbæk Møller (SF):

Jeg vil godt svare hr. Glistrup, at uanset om han ønsker det eller ej, er skattesystemet et styringsmiddel, og når det griber ind i folks og virksomheders økonomi, vil de naturligvis reagere på den ene eller anden måde. Det må vi tage hensyn til, når vi fastlægger skattereglerne.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Jeg skal ikke føre diskussionen videre om den naturlige sammenhæng i de argumenter, som hr. Anders Poulsen fører frem, når han drøfter udgiftspolitik og besparelspolitik, men det, der var den direkte anledning til, at jeg bad om at få en kort bemærkning, var, at nu brugte hr. Anders Poulsen for anden gang ordet »misbrug«. Jeg har ikke i mit første indlæg brugt ordet »misbrug«. Det er jo blevet så moderne at tale om utilsigtede virkninger, og derfor har jeg også i mit indlæg brugt udtrykket en utilsigtet virkning af den lovgivning, man havde, når man foretog disse særlige dispositioner med den virkning, som det faktisk havde, og som jeg også har understreget. Det er lidt kedeligt, hvis vi i de almindelige debatter her i folketinget dels skal tillægges synspunkter, vi ikke har, dels beskyldes for at anvende ord, som man faktisk ikke har anvendt, og jeg har altså ikke anvendt ordet »misbrug«, men ordet »utilsigtet«.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Ja, det bliver nu to ultrakorte.

Til hr. Rahbæk Møller. Forholdet er det, at man kan indrette en skattelovgivning sådan, at den bliver saglig og neutral, og hvis man vil bevare indkomstskattesystemet – det vil jeg meget nødtigt – gør man bestemt ikke

systemet nogen tjeneste ved at overbebyrde det med alle disse løvefødder og gesvejsninger.

Vedrørende fru Aase Olesens leksikon vil jeg bare gøre hende opmærksom på, at det er nok så svært at finde ud af, om noget er anskaffet i første eller andet halvår. Fru Aase Olesen må erindre, at det er hverken fakturadatoen, betalingsdatoen eller bogføringsdatoen, men leveringsdatoen, der er afgørende, og den kræver det virkelig besvær at finde frem til, når man sidder ved et ligningsarbejde et år eller halvandet efter og skal til at finde ud af, om noget nu er blevet leveret den 10. juni eller 10. juli. Derfor er der en betragtelig forenkling i det foreliggende forslag.

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Med hensyn til, om ministeren brugte ordet »misbrug« i sit første indlæg eller ikke, noterede jeg, at ministeren brugte ordet »misbrug«. Referatet af denne forhandling vil afsløre, om mit notat i den forbindelse er rigtigt.

Det var nu ikke så meget det, der kaldte mig herop, men det, at ministeren stadig ikke har svaret på, hvad det er for biler af en rimelig størrelse, der kan anskaffes til under 65.000 kr. Hr. Glistrup gav en udredning af dette, men det var altså ministerens besvarelse af dette spørgsmål, jeg efterlyste.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) *Første behandling af:*